

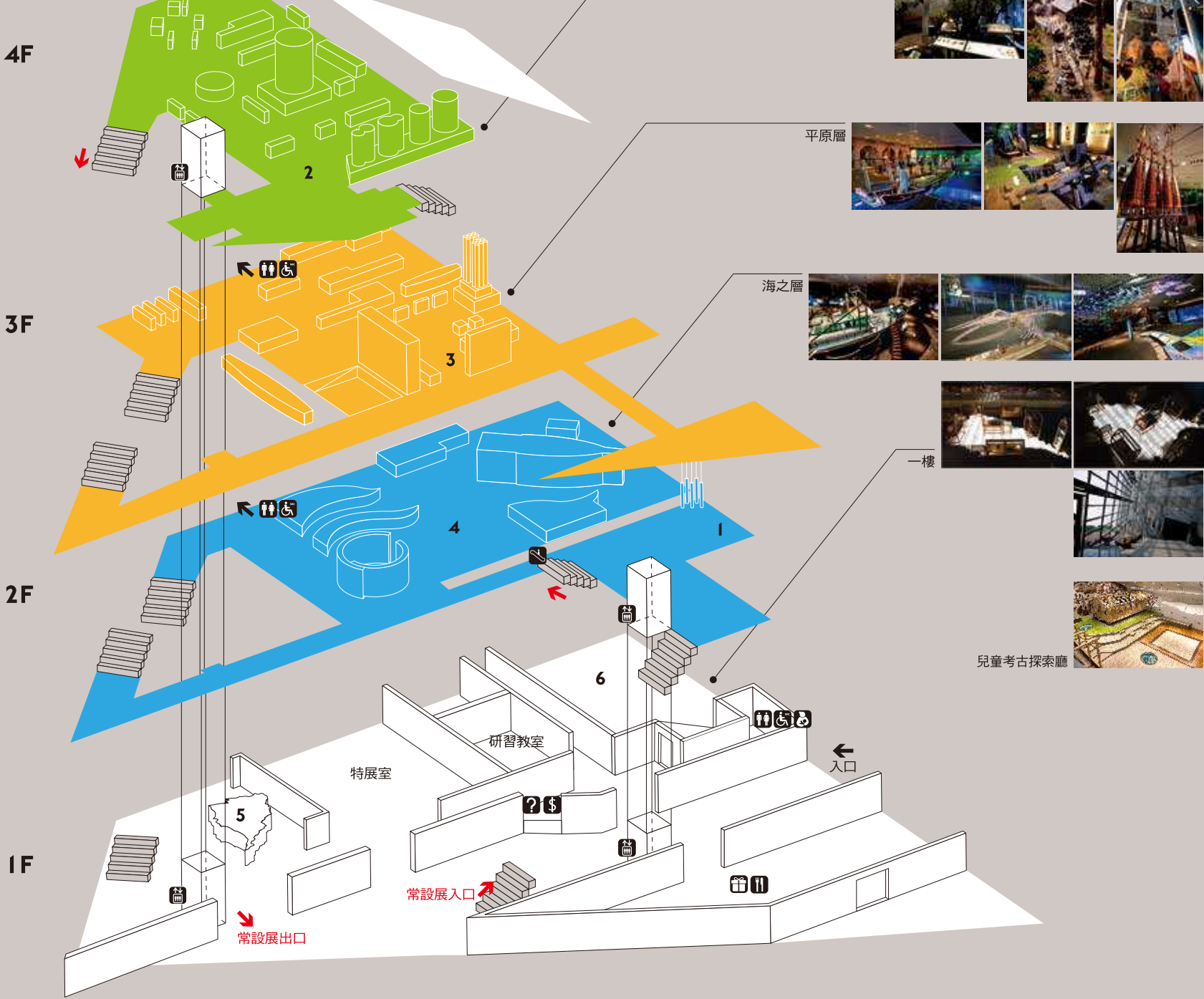
อีหลันจัด เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่ง

ชื่อเดิมของอีหลันคือเกอหม่าหลัน เป็นบริเวณที่ชนเผ่าเกอหม่าหลันได้ตั้งรกรากอยู่มาตั้งแต่โบราณกาล เมื่อปลายศตวรรษที่ 18 ชาวฮั่นได้เข้ามาบุกเบิกพื้นที่ในบริเวณราบลุ่มหลันหยัง สร้างเมืองแห่งแรกขึ้นชื่อว่า โกวเจิง ที่กลายเป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่น และเป็นศูนย์กลางทางการค้าขาย มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก จนกระทั่งในปีค.ศ. 1812 รัฐบาลของราชวงศ์ชิงได้สถาปนาพื้นที่บริเวณนี้เป็นอีหลันในปัจจุบันนี้ ขึ้นเป็นเมืองเกอหม่าหลัน ซึ่งนับเป็นเวลากว่า 200 ปีมาแล้ว.

พิพิธภัณฑ์หลันหยัง - ประตูอีหลัน

ในช่วงทศวรรษ 1990 เทศบาลอีหลันได้มีดำริที่จะก่อตั้งพิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับระบบนิเวศวิทยา โดยมีแนวคิดว่าจะรวบรวมทุกอย่างในพื้นที่อีหลันจัดนำเสนอไว้ในพิพิธภัณฑ์ จึงเป็นที่มาของ“พิพิธภัณฑ์หลันหยัง - ประตูอีหลัน” โดยคาดว่าจะทำให้เป็นศูนย์รวมองค์ความรู้ ด้านการรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เป็นศูนย์วิจัยทรัพยากรของอีหลัน รวมทั้งเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนแนวคิดในการพัฒนา ในปีค.ศ. 2001 ได้มีการก่อตั้งสมาคมชุมชนพิพิธภัณฑ์อีหลันขึ้น นับเป็นแห่งแรกในไต้หวันที่ชาวท้องถิ่นเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้ง ถึงปัจจุบันนี้มีสมาชิกมากกว่า 60 ครอบครัว โดยกระจายตัวอยู่ในบริเวณที่ราบลุ่มหลันหยัง จัดเป็นเครือข่ายที่เปรียบเสมือนสร้อยไข่มุกที่ร้อยเรียงกัน ซึ่งได้กลายเป็นรากฐานสำคัญของการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์หลันหยังแห่งนี้ การที่อีหลันกลายร่างมาเป็นพิพิธภัณฑ์หลันหยังได้สำเร็จด้วยดี เพราะความร่วมมือร่วมใจของเครือข่ายสมาชิกสมาคมนี้เอง เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้เข้าเยี่ยมชม จะได้เห็นความงามของวัฒนธรรมและธรรมชาติของอีหลัน และหวังว่าอีหลันจะเป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆและดำรงอยู่ตลอดไป

蘭博樓層圖

พิพิธภัณฑ์หลันหยัง – สถาปัตยกรรมที่กลมกลืนกับผืนโลก

แนวคิดทางสถาปัตยกรรมของพิพิธภัณฑ์หลันหยัง มาจากองค์ประกอบทางธรรมชาติของผืนดินแห่งนั้น สถาปนิกผู้ออกแบบ - คุณเหยาเหยินลิได้แนวคิดต้นแบบอาคาร จากลักษณะของภูเขาตานเดียวที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปบริเวณชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ รูปทรงเปรียบเสมือนก้อนหินก้อนใหญ่ ส่วนกำแพงภายนอกได้แรงบันดาลใจจาก ลีหมี่หลิงของไวโอลินคอนแชร์โต สี่ฤดู (อิตาลี: Le quattro stagioni; อังกฤษ: The Four Seasons) ที่แต่งโดย อันโตนิโอ วีวัลดี และด้วยอัตลักษณ์ของทงหลันหยัง นั้นคือมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จึงทำให้สถาปัตยกรรมของตัวอาคารผสมเข้ากับพื้นที่โดยรอบ กลมกลืนเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของผืนโลกโดยอาศัย เมื่อพิพิธภัณฑ์หลันหยังสร้างแล้วเสร็จและมีการเปิดตัวในปีค.ศ. 2010 ก็ได้รับรางวัลสถาปัตยกรรมที่สำคัญต่างๆต่อเนื่อง เช่นได้ “รางวัลสถาปัตยกรรมหยวนตง” และยังได้รางวัลหนึ่งของ “รางวัลสถาปัตยกรรมไต้หวัน” ประจำปีค.ศ.2010 “รางวัลสถาปัตยกรรมนานาชาติปีค.ศ.2012” ฯลฯ และในปีค.ศ. 2011 ได้เข้าร่วมชิงชนะเลิศรายการประกวด “เมื่อนาอยู่มาชาติ” จากผู้แข่งขันทั้งหมด 43 เมืองในโลกที่เข้าสู่อันดับชนะเลิศ พิพิธภัณฑ์หลันหยังโดดเด่นเป็นอย่างยิ่ง และได้รับรางวัลเหรียญทองในสาขาสภาพแวดล้อมเทียม

งานแสดงนิทรรศการอีหลัน – นิทรรศการที่หลากหลาย

นิทรรศการของพิพิธภัณฑ์หลันหยังเน้นทางด้านมนุษยศาสตร์และลักษณะทางนิเวศวิทยาของอีหลัน นิทรรศการถาวรคือ การจำลองภาพลักษณะพิเศษของภูมิภาคอีหลัน ทั้งภูเขา ดิน ที่ราบลุ่ม และทะเล รวมทั้งประสบการณ์ของมนุษย์ที่มีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ส่วนของนิทรรศการพิเศษที่มีจัดขึ้นทุกปีนั้น มีประมาณ 2-3 นิทรรศการ โดยแต่ละนิทรรศการมีการตีความและจัดแสดงอย่างละเอียดลึกซึ้ง การจัดแสดงนิทรรศการถาวร ร่วมกับลักษณะพิเศษทางสถาปัตยกรรมนั้น ถูกแบ่งการจัดแสดงออกเป็น 6 หน่วยงาน โดยกันพื้นที่ทั้งหมด 4 ชั้น

- 1 “บทนำ” นำเสนอเรื่องราวการเกิดของอีหลันในรูปแบบของโรงละครแบบอินเตอร์แอคทีฟ
- 2 “ชั้นจัดแสดงข้อมูลเกี่ยวกับภูเขา” การจำลองความรู้สึกของการอยู่ในป่าผ่านวิธีการทางศิลปะ เนื่องจากเทือกเขากลางเกาะและภูเขาหิมะ ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมและความชื้นจากมหาสมุทรแปซิฟิก จึงทำให้ฤดูฝนไปดวยป่าไม้และระบบนิเวศวิทยา ที่ก่อให้เกิด “ป่าละอองหมอก” โดยเฉพาะบริเวณเขื่อนหยวนหย่าโข่ว ที่เป็นที่รู้จักกันในด้านความหลากหลายของพืชพรรณ
- 3 “ชั้นจัดแสดงข้อมูลเกี่ยวกับที่ราบลุ่ม” นำเสนอภูมิทัศน์ที่โดดเด่นที่สุดของที่ราบลุ่มอีหลัน พื้นที่เพิ่มเติมไปด้วยนาข้าว บันไดดินชอนกัน ดนกลาเขียวขจี ชาวเป่ลือกเห่ลืองอรัม เป็นเสน่ห์โดดเด่นหลักในการหล่อเลี้ยงวิถีชีวิตของคนที่นี่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบลุ่มอีหลัน ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาของชาวนาและวิถีชีวิตของคนพื้นเมือง
- 4 “ชั้นจัดแสดงข้อมูลเกี่ยวกับทะเล” จากการที่แม่น้ำและทะเลมาบรรจบกัน ณ จุดนั้นจึงเกิดสันดอนทรายที่แคบแคว โดยได้จัดแสดงภาพปรากฏการณ์นี้ให้เห็นอยู่ในรูปแบบนิทรรศการในตู้โชว์ ปลาบิน(ปลานกกระบอก)และฝูงปลาน้ำมีการเชื่อมโยงกับทรัพยากรระบบนิเวศและกิจกรรมของมนุษย์ โครงกระดูกวาฬยังเป็นตัวชี้วัดอ้างอิงที่สำคัญที่ศูนย์วิจัยทางทะเลนำมาวิจัย เริ่มจากกระแสน้ำสีดำ(กระแสน้ำคูโรชิโอะ)ทางเหนือในแถบเส้นศูนย์สูตร ไหลผ่านน่านน้ำแถบที่ราบหลันหยัง และได้นำพาทรัพยากรปลาที่อุดมสมบูรณ์มาด้วย สภาพแวดล้อมชายฝั่งทะเลที่หลากหลายเหมาะสำหรับการเติบโตของปะการัง ภูเขาไฟใต้ทะเลที่ใกล้ภูเขาเตาสร้างลักษณะทางนิเวศวิทยาที่มีลักษณะเฉพาะตัว
- 5 “เวลาในขุดแก้ว” ภาพถ่ายเก่าบนผนังและวิดีโอที่บันทึกประวัติศาสตร์และเรื่องราวต่างๆของอีหลัน สะท้อนออกมาในรูปแบบ “นิทรรศการศิลปะวัฒนธรรมที่โดดเด่นของอีหลัน” ถือเป็นจุดสุดยอดนิทรรศการศิลปวัฒนธรรมของสมาคมชุมชนพิพิธภัณฑ์อีหลัน
- 6 “เวลาในขุดแก้ว” ภาพถ่ายเก่าบนผนังและวิดีโอที่บันทึกประวัติศาสตร์และเรื่องราวต่างๆของอีหลัน

โดยจัดแสดงความหลากหลายของอีหลันผ่านเบื้องหลังเรื่องราวของศิลปวัฒนธรรม

- 6 “เวลาในขุดแก้ว” ภาพถ่ายเก่าบนผนังและวิดีโอที่บันทึกประวัติศาสตร์และเรื่องราวต่างๆของอีหลัน

ให้ความเพลิดเพลินทางตานโบราณคดีที่หลากหลาย

園區圖

- A 入口廣場
ENTRANCE PLAZA
- B 蘭陽博物館
LANYANG MUSEUM
- C 烏石礁
WUSHI REEFS
- D 石港春帆
SAILS AT WUSHI IN SPRING
- E 烏石港舊址
OLD WUSHI HARBOR SITE
- F 烏石港環教中心
WUSHI HARBOR ENVIRONMENTAL EDUCATION CENTER
- G 遊客停車場
VISITOR PARKING LOT

วิจัักรการเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูอดีตที่มั่งคั่งรุ่งเรือง

ตำแหน่งที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์หลั่นหย่งนั้น
แต่เดิมคือ เมือง เกาของท่าเรืออูลือในราชวงศ์ชิง
ท่าเรืออูลือเป็นท่าเรือใหญ่สุดของอีหลั่นในสมัยนั้น
เนื่องจากเส้นทางเดินเรือในสมัยนั้น เริ่มจากท่าเรืออูลือถึงโกวเจิง
จึงก่อให้เกิดถนนสายแรกในบริเวณพื้นที่ไคหลั่นขึ้น(ปัจจุบันคือ
ถนนเหอผิง ตำบลโกวเจิง) ซึ่งไม่เพียงแต่ภูมิเศรษฐกิจของอีหลั่น
แต่ยังกลายเป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่สำคัญอีกด้วย
ในปลายศตวรรษที่ 19

เพราะเส้นทางคมนาคมทางน้ำเส้นนั้นมีผลภาวะสูง
ประกอบกับช่วงที่ญี่ปุ่นยึดครอง ได้เปิดเส้นทางรถไฟสายอีหลั่น
จึงเป็นเหตุให้ท่าเรืออูลือเสื่อมความนิยมลง
พิพิธภัณฑ์หลั่นหย่ง เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งแรกในไต้หวัน ที่เทศบาล
ท้องถิ่นเป็นผู้เสนอให้มีการสร้าง ใช้เวลาสร้างนานถึง18ปี
และได้เปิดให้บริการในปีค.ศ.2010

เป็นสัญลักษณ์ของการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม
และ เป็นจุดเริ่มการสร้างสรรควัฒนธรรมแนวใหม่ของอีหลั่น

แหล่งแสดงมรดกทางวัฒนธรรม ยุคก่อนประวัติศาสตร์

หลังปีค.ศ. 1980 เป็นต้นมา เนื่องด้วยมีความกดดันให้มีการพัฒนาท้องถิ่น สำนักงานวัฒนธรรมเทศบาลนครอีหลั่นจึงเริ่มดำเนินการกอบกู้โบราณสถานท้องถิ่นเป็นเรื่องหลัก
มีการขุดพบโบราณวัตถุอย่างต่อเนื่องใน 5 แหล่งหลักคือห้วยชาน ตาจุเหว่ย จื่อหลั่น โรงเรียงการเกษตรอีหลั่น และชั้นเป็น
ใต้ขุดพบโบราณวัตถุยุคก่อนประวัติศาสตร์มากกว่าล้านรายการ โดยเฉพาะฉือหลั่นในเมืองเจียวซี ที่จัดเป็นแหล่งโบราณคดีศึกษาที่สำคัญสุดในตอนเหนือของไต้หวัน
ท่ามกลางโบราณวัตถุเหล่านั้น มีชิ้นหนึ่งชื่อว่า “ ภาคารฟลิตทง ” อันเป็นเครื่องประดับสำคัญของชนเผ่าเกอหม่าหลั่น ปัจจุบันถูกเก็บรักษาอยู่ในพิพิธภัณฑ์หลั่นหย่ง
นอกเหนือจากโบราณวัตถุที่ขุดขึ้นมาจากแหล่งโบราณสถานแล้ว พิพิธภัณฑ์หลั่นหย่งยังได้จัดแสดงชุดงานขามเซรามิคสมัยเก่าของไต้หวัน ภาพพิมพ์พื้นบานของชนเผ่าต่างๆ กว่า
8,000 ชิ้น ศิลปวัฒนธรรมพื้นบาน และ ตัวอย่าง(specimen)สัตว์และพืชพรรณประจำท้องถิ่น

อุปากรไต้หวัน(จ้าวไต้หวัน) -ละครพื้นเมืองของไต้หวันที่มีต้นกำเนิดจากที่ราบลุ่มหลั่นหย่ง

อีหลั่นถือเป็นภูมิลำเนาเดิมของอุปากรไต้หวัน ต้นศตวรรษที่ 20 อุปากรไต้หวันมีต้นกำเนิดจากเมืองหยวนชานในอีหลั่น โดยมีต้นแบบจากการแสดงที่ชื่อว่า “ ลั่วตี้เล่า ”
จากนั้นประสมประสานกับระชาเขากูเจิน คุณฉวี อุปากรเกาเจีย อุปากรเปยกวน และอุปากรปักกิง จนกลายมาเป็นละครพื้นเมืองของไต้หวันที่มีต้นกำเนิดจากที่ราบลุ่มหลั่นหย่ง
นับจากนั้นเป็นต้นมา ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาการแสดงหรือรูปแบบ นับวันยังมีความหลากหลายและความประณีตมากขึ้นเรื่อยๆ อีหลั่นเป็นแห่งแรกของประเทศ โดยในปีค.ศ. 1992
ได้มีการจัดตั้งโอเปร่าหลั่นหย่ง(Lan-Yang Taiwanese Opera) ซึ่งถือได้ว่าเป็นแห่งแรกในประเทศที่จัดตั้งโดยภาครัฐ
เพื่อเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีที่มีลักษณะเฉพาะตัวของท้องถิ่นไต้หวัน

ทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม – ประเพณีเทศกาล การแข่งเรือยาว ประเพณีแห่เทวรูปเดินรอบเมืองที่หมู่บ้านลีเจ๋อเมืองอู่เจีย

ทั้งสามประเพณีนี้จัดเป็นเทศกาลพื้นบ้านที่สำคัญของไต้หวัน ประเพณีเทศกาลโกวเจิงเป็นประเพณีเทศกาลที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในไต้หวัน ซึ่งจะจัดขึ้นในคืนวันสุดท้ายของเดือน 7
ของปฏิทินจันทรคติ โดยเป็นการผสมผสานประเพณีพื้นบานทางศาสนา กับการแข่งขันที่ใช้สมรรถภาพทางร่างกายเขาคู่ด้วยกัน ได้กลายเป็นเทศกาลพื้นบานของไต้หวันที่โด่งดังไปทั่วโลก
ส่วนการแข่งเรือยาว ก็ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในเรื่องแพทนะ เทศกาลนี้ได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในสิบของเทศกาลพื้นบานของประเทศ
และสุดท้ายคือ ประเพณีแห่เทวรูปเดินรอบเมืองที่หมู่บ้านลีเจ๋อเมืองอู่เจีย จัดขึ้นในเทศกาลหยวนเซียว(วันที่ 15 เดือนที่ 1 ของปฏิทินจันทรคติ)
โดยทางวัดจะนำเทวรูปขึ้นเกี้ยวเดินรอบถนนเกาลี่เจ้อ ข้ามไฟ ประชาชนเชื่อว่าประเพณีนี้ให้ศิลาไหวร ปกป้องคุ้มครองจากภัยอันตราย อีกทั้งยังช่วยสืบทอดประเพณีให้ดำรงอยู่ต่อไป

ลำต้นจากซ้ายบนถึงขวา
จานทาสีไป
หม้อดินเผาพิมพ์รูปทรงระฆังคู่
โบราณวัตถุที่ขุดขึ้นมาจากแหล่งโบราณฉือหลั่น
ประเพณีเทศกาล
ป่าสนไซเปรสในภูเขาซีหลั่น
เกาะภูเขาเต๋า

จากซ้ายไปขวา
ภาพพิมพ์พื้นบาน - รูปชี่เหอเจิงมา
คุณเจินรุ่งฉง-ผู้ชนะรางวัลศิลปะแห่งชาติ
คนเลี้ยงปัด

วัฒนธรรมถือเป็นแกนสำคัญของเขตอีหลั่น

ดังนั้นจึงมีการสร้างสรรค์เทศกาลใหม่ๆขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง
อีหลั่นมักจะมีงานเทศกาลใหม่ๆจัดแสดงหรือมีกิจกรรมต่างๆอยู่ตลอดทั้งปี เช่น ในฤดูหนาวได้จัดเทศกาล “ สวิสตีมีใหม่อีหลั่น ”
เป็นแห่งเดียวในประเทศที่จัดงานเลี้ยงโต๊ะฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่กับประชาชนในคืนวันสิ้นปี
ในฤดูใบไม้ผลิจัดเทศกาล “ กรีนแฟร์ ” เพื่อส่งเสริมแนวคิดของการป้องกันรักษาสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์พลังงาน
ในฤดูร้อนจัด เทศกาลการเล่นและศิลปะเด็กนานาชาติอีหลั่น “ ที่เริ่มจัดขึ้นครั้งแรกในปีค.ศ.1996 ซึ่งได้รับการรับรองจากคณะกรรมการองค์กรศิลปะพื้นบ้านนานาชาติ (CIOFF –
International Council of Organizations of Folklore Festival and Folk Arts); ในฤดูใบไม้ร่วง มีจัดกิจกรรมประเพณีท่องเที่ยวไปในชีวิตประจำวัน เช่นงาน เทศกาลเจียวเหิงเจียเจวี่ยน ”
ที่เน้นเรื่องการดูแลสุขภาพ และ “ เทศกาลอีหลั่นไมรงโรย ” ที่เน้นจัดกิจกรรมให้สูงอายุมีส่วนร่วม โดยมีเมืองใหญ่เล็กทั้งสิบสองเมืองในเขตอีหลั่น
รวมกันผลักดันให้มีเทศกาลและกิจกรรมต่างๆตลอดทั้งปี

ทรัพยากรธรรมชาติที่ถือเป็นพรจากฟ้า - จุดชมปลาวาฬที่สำคัญของไต้หวัน

อีหลั่นมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่ไม่เหมือนใคร เนื่องด้วยป่าสนไซเปรสในภูเขาซีหลั่นอยู่ในพื้นที่ที่มียอดเขาสูง หุบเขาลึก มีฝนและหมอกมาก
สร้างสภาพแวดล้อมระบบนิเวศที่หลากหลาย จึงมีศักยภาพที่อาจจะได้เป็นที่เขตรมดลก โลก แหล่งน้ำที่อุดมสมบูรณ์ยิ่งก่อให้เกิดน้ำพหลายแห่งในที่ราบลุ่มหลั่นหย่ง
เป็นต้นกำเนิดแหล่งน้ำแร่ที่อุดมสมบูรณ์ในพื้นที่เจียวซี ยิ่งไปกว่านั้นยังมีภูเขาที่มีแหล่งน้ำแร่เย็นที่มีชื่อเสียงระดับโลก ขายส่งอีหลั่นมีความยาวถึง101กิโลเมตร ทุกปีในฤดูหนาว
บริเวณปากแม่น้ำหลั่นหย่งยังจัดเป็นแหล่งสำคัญในการจับปลาไหลของไต้หวันอีกด้วย บริเวณรอบๆบ่อน้ำพุร้อนไต่ทะเลที่ใกล้เกาะภูเขาเต๋า
เป็นที่พอกอาศัยของปลัักษณะพิเศษชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า ปลุกุยท่าย่าง (Xenograpsus testudinatus) พื้นที่บริเวณใกล้เคียงนั้นยังเป็นจุดชมปลาวาฬที่สำคัญของไต้หวันด้วย

交通圖

ข้อมูลการเดินทาง

รถส่วนบุคคล:

เส้นทางที่ 1:
จากจังหวัดขับตามเส้นทางหมายเลข 2
ถนนเลียบชายฝั่งมุ่งไปทางใต้
ผ่านเปยกวน หลัักกิโลเมตรที่ 134.5
ก็ถึงจุดหมาย

เส้นทางที่ 2:
ขับไปตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข
5 หลังผ่านอู๋โม่งต๋ เสียขาน
ลงทางออกโกวเจิง
ขับต่อตามป้ายบอกทางมุ่งหน้าสู่โกว
เจิงอูลือก้ง
ขับไปตามทางเส้นทางหมายเลขที่ 2
คอยสังเกตหลักกิโลเมตรที่134.5
ก็ถึงจุดหมาย

โดยระบบขนส่งมวลชน:

รถไฟ: ขึ้นรถไฟเส้นทางตะวันออก
ลงที่สถานีโกวเจิง
เดินทางท่าตามเส้นทางไปอูลือก้ง
ประมาณ 20 นาที
หรือต่อด้วยรถเมล์ของอีหลั่นลงป้าย
พิพิธภัณฑ์หลั่นหย่ง หรือป้ายอูลือก้ง

รถเมล์ 2:

นั่งรถประจำทางระหว่างเมืองของบริษัทที่กวง
ไปตามทางหลวงแห่งชาติหมายเลข 5
ลงที่ป้ายพิพิธภัณฑ์หลั่นหย่งหรือป้ายอูลือก้ง

เวลาเปิดบริการ

วันพฤหัสบดี ถึง วันอังคาร เวลา 9:00 – 17:00 (หยุดจำหน่ายบัตรเวลา 16:30)
ปิดบริการทุกวันพุธ (ถ้าตรงกับวันหยุดราชการ จะเปิดให้บริการตามปกติ)
ช่วงเทศกาลตรุษจีน
ทางพิพิธภัณฑ์จะประกาศวันปิดทำการในช่วงเทศกาลตามแต่ละปี

ราคาบัตรเข้าชม

บุคคลทั่วไป	100 เหรียญ
บุคคละ 20 คนขึ้นไป	80 เหรียญ
นักเรียน นักศึกษา เด็กอายุ 6-12 ปี	50 เหรียญ (ต้องแสดงหลักฐาน)
คณะนักเรียนนักศึกษา 20 คนขึ้นไป	30 เหรียญ (ต้องแสดงหลักฐาน)
ผู้สูงอายุ(อายุ 65 ขึ้นไป) ในวันวันหยุด	50 เหรียญ (ต้องแสดงบัตรประชาชน)
เข้าชมฟรี	
ผู้พิการ (ผู้ที่มีบัตรพิการทางร่างกายและจิตใจ สามารถมีผู้ติดตามได้ 1 คน)	
ผู้สมัครอาสาสมัครจิตตัมศักดิ์ต่อกรโดยกระทรวงมหาดไทย (แสดงบัตรอาสาสมัครจิตตัมศักดิ์)	
ผู้สูงอายุ 65 ขึ้นไป (เข้าชมในวันธรรมดา ต้องแสดงบัตรประชาชน)	
เด็กที่ีส่วนสูงต่ำกว่า 115 ซม. หรือคนอีหลั่นที่มีอายุต่ำกว่า 6 ปี(หลักฐานแสดงตน)	

蘭陽博物館

26144 宜蘭縣頭城鎮青雲路三段750號
電話03-977-9700 傳真03-977-9300
MAIL lymuseum@mail.e-land.gov.tw

泰語 ภาษาไทย